

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **Autokomplex Menčík a.s.**, IČ: 29143306
se sídlem Mladská 713, 294 71 Benátky nad Jizerou
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem advokátní
kanceláře Černého 517/13, Praha 8,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. KUKHK-20407/DS/2017/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán“) ze dne 13. 3. 2017, č. j. MUDK-ODP/22752-2017/zav 23150-2016/zav, jímž byl žalobce uznán vinným ze

spáchání správního deliktu podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit podle výroku rozhodnutí prvního stupně tím, že „jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky x, v rozporu s ustanovením § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa dne 12.05.2016 v 22:38 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvažování možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.“ Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

2. Žalovaný toto prvoinstanční správní rozhodnutí změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) tak, že ve skutkové větě výroku a odůvodnění změnil označení dopravních značek IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“ na označení „IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec Obce“, v ostatním prvoinstanční rozhodnutí podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrdil. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včas podanou žalobou, kterou se domáhal zrušení jak shora uvedeného žalovaného rozhodnutí, tak i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež mu předcházelo, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. V uvedeném spatřoval zkrácení na svých právech, neboť tak podle něho došlo a ještě dojít mohlo k násobení pokuty a nákladů řízení, nemluvě o tom, že vedení jednoho společného řízení by bylo pro žalobce srozumitelnější, jednodušší, a také méně nákladné, co se týče nákladů na zastoupení.
4. Žalobce navrhoval, aby byly provedeny jako důkaz spisy ohledně všech správních deliktů dle § 125f silničního zákona, které kdy byly, jsou či mohou být žalobci kladeny za vinu správním orgánem prvního stupně, tj. Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. Tím by bylo podle žalobce zároveň prokázáno, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona.
5. Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že správní orgán neprokázal a neřešil to, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami, tj. značkou „Měření rychlosti“ (č. IP 31a), která označuje začátek úseku měření rychlosti jízdy obecní policií, a značkou „Konec měření rychlosti“ (č. IP 31b), která označuje konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií (odkazoval přitom na § 12 odst. 1 písm. oo/ a pp/ vyhlášky č. 30/2001 Sb.).

6. Povinnost obecní policie užívat těchto značek dovozoval z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, podle kterého je obecní policie povinna vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení stálého automatického technického systému. Jelikož se správní orgán touto podmínkou měření rychlosti obecní policií vůbec nezabýval, má žalobce jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Rovněž tak se nezabýval další podmínkou měření rychlosti, a to skutečností, že účelem měření je zvyšování bezpečnosti silničního provozu. V této souvislosti žalobce tvrdil, že tuto námitku uplatnil již v odvolacím řízení, zůstala však bez povšimnutí, a proto i z tohoto důvodu má rozhodnutí ve věci za nepřezkoumatelné. Krom toho podle něho „*předepsaný účel dané měření rychlosti nemělo, neboť pokud by účelem měření skutečně bylo zvyšování bezpečnosti provozu, úsek by byl označen příslušnými značkami, aby o provádění měření věděli i přespolní řidiči, a nikoliv jen místní. Naopak toto skryté měření je zcela zjevně prováděno kvůli generování zisku z pokut, a to na úkor řidičů, kteří o existenci měřicího zařízení nevědí. Současně žalobce namítá, že tak ani nebyla splněna podmínka dle § 24b odst. 2 silničního zákona (za předpokladu, že se jedná o automat, se jedná též o stálý automatický technický systém), neboť přespolní veřejnost, resp. řidiči, kteří daný úsek neznají, nejsou o zřízení rychloměru nijak informováni.*“ A žalobce pokračoval takto:

„Dále žalobce namítá, že z fotodokumentace nelze nijak dovodit, kde měření proběhlo, údaje o místě jsou do protokolu o měření zadávány obsluhou a mají tedy povahu úředního záznamu, který není použitelným důkazem. V tomto směru odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36. Nebylo tedy prokázáno, kde bylo měření provedeno, a panuje tak pochybnost též o stanoveném rychlostním limitu.

Žalobce dále namítá, že správní orgán konstatoval, že použitý rychloměr je tzv. automatem dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, přičemž se odkazoval na definici tohoto pojmu podle jistého stanoviska Ministerstva dopravy.

K tomu žalobce předně namítá, že toto stanovisko nebylo obsahem spisu a nebylo provedeno jako důkaz, čímž byl žalobce zkrácen na právu seznámit se s každým podkladem rozhodnutí a vyjádřit se k němu, jakož i na právu být účasten dokazování. Žalobce se proto cítí zkrácen na svých procesních právech, neboť mu bylo zatajeno, že správní orgán rozhoduje na základě tohoto stanoviska. Zde žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013-58.

Dále žalobce namítá, že správní orgán pouze uvedl, jaká je definice automatu podle daného stanoviska, již však neuvedl, zda parametry použitého rychloměru odpovídají této definici, a ani v tomto směru (stran technických parametrů použitého rychloměru) neprovedl žádné dokazování. Žalobce přitom poukazuje na to, že způsob fungování rychloměru – a tedy ani jeho povaha jakožto automatu – není notoriitou, a je proto nutné ji prokazovat, což je možné např. Návodem k obsluze, ze kterého je patrné, jaké konkrétní kroky musí být pro změření provedeny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2006-50). Tímto se však správní orgán nijak nezabýval.“

7. Třetí žalobní bod, nazvaný „*Vady výroku*“, uvádí dále krajský soud vzhledem k jeho konzistentnímu obsahu v doslovném znění, jak je zaznamenán v žalobě.

„[16] Dále žalobce namítá, že mu je výrokiem kladeno za protiprávní jednání ve větším rozsahu, než jaké bylo prokázáno. Podle výroku totiž měl řidič žalobcova jet rychlostí 61 km/h v úseku od značky „Začátek obce“ po značku „Konec obce“, což v daném směru a v dané obci představuje úsek dlouhý cca 1 km.

[17] Úsek, na kterém probíhalo měření, přitom má necelých 500 m, je tedy zřejmé, že nebylo nijak prokázáno, jakou rychlostí vozidlo žalobce jelo minimálně v polovině úseku, kde mělo podle výroku docházet k překračování rychlosti.

[18] Nelze též přehlédnout, že mu je kladeno za vinu to, že řidič jeho vozidla jel konstantně rychlostí 61 km/h v celém tomto úseku, ačkoliv k takovému závěru nebylo provedeno odpovídající dokazování. Pokud totiž bylo provedeno úsekové měření, jeho výsledkem je pouze průměrná rychlost v měřeném úseku.

[19] Pokud tedy z výroku vyplývá, že řidič žalobcova vozidla jel konstantně rychlostí 61 km/h od značky „Začátek obce“ po značku „Konec obce“, nemá takový výrok oporu v provedeném dokazování, neboť měření bylo provedeno pouze v úseku o polovině této délky a nadto byla zjištěna pouze průměrná rychlost, nikoliv rychlost okamžitá, a nelze tedy tvrdit, že by řidič žalobcova vozidla jel konstantně rychlostí 61 km/h.

[20] Nadto ani nebylo předmětem dokazování a úvah správního orgánu, kde jsou tyto značky umístěny, a jedná se tak o závěr nepřezkoumatelný a neprokázaný. Stejně tak nebylo prokázáno a správní orgán se nezajímal ani o to, kde bylo prováděno měření.

[21] Nadto žalobce namítá, že v úseku mezi předmětnými značkami, pokud byly umístěny tak, jak je lze dohledat např. na www.mapy.cz, se vyskytují jak úseky zastavěného území, tak úseky nezastavěného území, kde se nejedná o obec, a platí zde tedy obecný rychlostní limit 90 km/h.

[22] Výrok by tedy měl být specifikován konkrétněji tak, aby bylo zřejmé, že ke změření došlo v úseku zastavěného území. Jelikož tento požadavek není splněn, výrok umožňuje i takový výklad, že ke změření sice došlo mezi značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, nicméně v nezastavěném území, a tedy v úseku rychlostního limitu 90 km/h. Takový stav výroku není přípustný, neboť popis skutku ve výroku musí umožňovat subsumpci pod zvolenou právní kvalifikaci, což v tomto případě není splněno.

[23] Z výroku nelze dovodit ani další znak skutkové podstaty, a totiž skutečnost, zda údajné porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu ve smyslu § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona.

[24] Dále žalobce namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.

[25] Zejm. se jedná o ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona, které obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno (toto ustanovení nadto absentuje zcela i v odůvodnění).

[26] Žalobce rovněž namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bankovním převodem na účet správního orgánu, nebo v hotovosti na jeho pokladně. Žalobce by totiž jinak mohl pokutu a náklady řízení uhradit i jinak, např. poštovní poukázkou, což vyplývá z § 163 odst. 3 daňového řádu. Těchto možností, které žalobce považuje za daleko jednodušší a levnější, však byl žalobce nezákonným výrokem zbaven, a nepochybně tak tento výrok žalobce krátí na jeho právech.

8. Čtvrtý žalobní bod je opakováním námitek již výše uplatněných (zejména, kde bylo měření rychlosti prováděno, jestli v obci, respektive zastavěném území, respektive mezi značkami, že mezi značkami absentuje zástavba, že celý úsek, kde došlo k měření, není zastavěným územím či neodůvodnění závěru, že porušení pravidel nemělo za následek

dopravní nehodu). Z uvedeného dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

9. V pátém žalobním bodu žalobce namítal porušení práva na spravedlivý proces, neboť se prý správní orgány nezabývaly tím, zda pro něj není novější právní úprava příznivější. Odkazoval přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 – 29, a ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27. Dále namítal, že mu není zřejmé, podle jaké časové verze právních předpisů bylo rozhodováno, neboť správní orgány uvádějí pouze to, že rozhodují *ve znění pozdějších předpisů*, což je značně neurčité, neboť to může představovat jakékoliv znění kromě původního. Takovouto pochybnost o použité časové verzi zákona považuje žalobce za důvod nepřezkoumatelnosti.
10. Rovněž šestý žalobní bod, označený jako „Žalobní námitky“, uvádí krajský soud v celém rozsahu, a to pro srozumitelnou představu o jeho obsahu, významu a jeho skutečném cíli.

„[33] Žalobce zejm. namítal, že byl podán návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona pro jeho protiústavnost, v souvislosti s čímž žalobce navrhoval přerušování řízení, a dále uváděl jednotlivé důvody, pro které souhlasí s tím, že předmětné ustanovení není v souladu s ústavním pořádkem.

[34] Žalovaný k tomu uvedl pouze to, že „touto otázkou se podrobně zabýval v odůvodnění rozhodnutí. Námitkami týkající se německých soudů či rakouských rozhodnutí se odvolací orgán nebude zabývat, neboť mu toto nepřísluší.“

[35] Žalobce takové „úvahy“ nepovažuje za dostatečné vypořádání jeho obsáhlé námitky protiústavnosti § 10 odst. 3 silničního zákona, neboť nikde v napadeném rozhodnutí nelze nalézt odpověď na jednotlivé argumenty. Rovněž nelze připustit, aby se správní orgán odmítl zabývat nějakým argumentem pouze proto, že se odkazuje na rozhodnutí rakouského či německého soudu. Zákonodárce totiž při zavedení dané skutkové podstaty čerpal mj. z této zahraniční právní úpravy, a proto je argumentace jeho soudů nepochybně relevantní.

[36] K návrhu na přerušování řízení se pak žalovaný nevyjádřil nijak, v čemž žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce rovněž zastává názor, že žalovaný pochybil, pokud řízení na jeho žádost nepřerušil, neboť žalobce měl na přerušování řízení nárok dle § 64 odst. 2 správního řádu, neboť odvolací řízení je řízením o žádosti (odvolání).

[37] K odvolací námitce, že nebyla prokázána součinnost dle § 79a silničního zákona, pak žalovaný uvedl, že „zákon zde fakticky výslovným zmíněním povinné součinnosti pouze zdůrazňuje obecnou zásadu spolupráce obecní policie s Policií ČR, jak je zakotvena v § 1 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, takže přímá účast příslušníka Policie ČR při takovém měření rychlosti není nutná. Smyslem požadavku na součinnost je zajistit účinnou koordinaci plnění úkolů obecní a státní policie. Součinnost lze chápat např. jako vytipování míst s velkým výskytem překračování povolených rychlostí, ve výběru vhodných stanovišť pro měření (dostupné na <http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/Dokumenty>).“

[38] Žalobce takový výklad považuje za účelový a nesprávný, neboť takový výklad dělá z povinné součinnosti Policie ČR s obecní policií dle § 79a silničního zákona obsoletní ustanovení, tj. ustanovení bez jakéhokoliv významu a uplatnění.

[39] Pokud § 79a silničního zákona stanoví, že obecní policie může měřit rychlost pouze na úseku určeném Policií ČR, a to v součinnosti s ní, lze z toho dovodit, že se jedná o dvě

samostatné podmínky, kdy splnění zákonných podmínek samozřejmě nelze presumovat, ale je nutné je prokazovat.

[40] V tomto řízení nebylo nijak prokázáno, že by obecní policie postupovala v součinnosti s Policií ČR i jinak, než že požádala o schválení úseků k měření rychlosti. Žalobce si nemyslí, že by byla u měření rychlosti obecní policií nutná přítomnost příslušníka Policie ČR, ale v praxi je běžné, že obecní policie např. Policii ČR informuje o měření např. několik dní dopředu a průběžně s ní konzultuje výsledky měření atp.

[41] Žalovaný sice hovoří o účinné koordinaci plnění úkolů obecní a státní policie např. formou vytipování míst pro měření rychlosti, k tomu je však nutné uvést, že se jedná o samostatnou podmínku dle § 79a silničního zákona, a to určení úseků k měření rychlosti. Je proto nutné trvat na tom, že součinnost obecní policie s Policií ČR nebyla prokázána, neboť součinnost nelze ztotožňovat s určením úseků k měření, neboť se jedná o dvě samostatné podmínky.

[42] Žalobce rovněž namítal, že nebylo prokázáno, že by měření bylo provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona (dále jen „automat“), k čemuž žalovaný uvedl, že „z hlediska technického je možné uvést, že SMLOUVA O NÁJMU ZAŘÍZENÍ O POSKYTOVÁNÍ SLUŽEB č. GE1/ZE130021/S 023, schválena usnesením rady města R/1501/2013-108 ze dne 20.08.2013 končí instalací záznamového systému - automatizovaných silničních rychloměrů a nastavení tolerance měřících zařízení, je ve výlučné kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu.“

[43] K tomu žalobce předně namítá, že smlouva o nájmu rychloměru nemůže prokázat, zda se jedná o automat či nikoliv, neboť k takovému závěru je nutné věrohodně zjistit technické parametry použitého rychloměru, bylo proto na místě provést jako důkaz Návod k obsluze použitého zařízení.

[44] Nadto je nutné uvést, že žalovaný tuto smlouvu neprovedl jako důkaz, a proto na jejím základě ani nemohl rozhodovat. Jeho úvahy jsou tedy nepodložené a proto nepřezkoumatelné, neboť dokazování touto smlouvou nebylo provedeno. Žalobci tak současně nebylo umožněno seznámit se s tímto utajeným podkladem rozhodnutí a vyjádřit se k němu.

[45] Žalobce k prokázání svého tvrzení, že se nejednalo o automat, navrhoval provést jako důkaz výslech obsluhy rychloměru a dále žádal o doložení důkazu o tom, že bylo měření prováděno v automatizovaném módu tak, že měření tvořilo nepřerušovanou řadu v čase.

[46] Těmto důkazním návrhům však žalovaný nevyhověl a ani se k nim nijak nevyjádřil. V tom žalobce shledává tzv. opomenutý důkaz, tedy velmi závažnou procesní vadu.

[47] Žalovaný se pak nijak nevyjádřil k těmto námitkám a důkazním návrhům:

a. Měření nebylo provedeno v zastavěném území, a tedy v úseku neplatil rychlostní limit 50 km/h, ale rychlostní limit 90 km/h. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz územní plán.

b. Správní orgán jej zkrátil na jeho procesních právech, neboť jej poučil o tom, že se může k podkladům rozhodnutí vyjádřit pouze při dokazování mimo ústní jednání v kanceláři oprávněné úřední osoby.

c. Není zřejmé, jak správní orgán dovodil, odkud snímky pocházejí.

d. Správní orgán se nijak nezabýval jednou ze zákonných podmínek měření, a to podmínkou účelu měření rychlosti dle § 79a silničního zákona.

[48] Tyto námitky a důkazní návrhy tedy zůstaly žalovaným zcela nepovšimnuty, v čemž žalobce shledává nepřekoumatelnost pro nedostatek důvodů a rovněž i tzv. opomenutý důkaz.“

11. **V posledním sedmém žalobním bodu žalobce namítal protiústavnost § 10 odst. 3 silničního zákona, a to s tím, že toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen zabránit tomu, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo.] Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu tak dochází podle žalobce k porušení základních práv provozovatele vozidla.**
12. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 12. 10. 2017. Shrnul v něm průběh správního řízení o správním deliktu, jak je zaznamenán v napadených rozhodnutích, uvedl žalobní námitky a odkázal se ohledně nich na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že se v něm věci podrobně zabýval. Vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti a že napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání krajského soudu

14. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 7. 6. 2019. Žalovaný se z účasti na tomto jednání předem písemně omluvil, zástupce žalobce setrval při jednání na svých dosavadních stanoviscích. Zdůraznil, že v přezkoumávané věci došlo k údajnému přestupku dne 12. 5. 2016, a řízení o správním deliktu bylo zahájeno 20. 12. 2016. Dále krajskému soudu předložil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019 č. j. KUKHK-38183/DS/2018/Er, jimž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. 10. 2018 č. j. MUDK-ODP/112660-2018/crn 26255-2016/crn, a toto rozhodnutí potvrzeno. Z něho krajský soud zjistil, že jde o rozhodnutí ve věci přestupku, k němuž mělo dojít 3. 6. 2016 v obci Třebihošť, Horní Dehtov, přičemž řízení o něm bylo zahájeno správním orgánem dne 10. 4. 2017 (viz str. 51 soudního spisu).
15. K tomu zástupce žalobce uvedl, že správnímu orgánu bylo známo, že jsou u něho k řešení 2 deliktní jednání, která se dotýkají přímo žalobce. Za této situace vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou nespecifikoval, měl správní orgán posečkat na výsledky každého z uvedených deliktních šetření, aby je podle toho poté spojil ke společnému řízení či nikoliv. V uvedeném

spatřuje žalobce svévoli, neboť účelově by mohl správní orgán řešit věci tak, že by je trestal každou zvlášť. Poté zástupce žalobce uvedl k věci následující (dále jeho doslovné vyjádření k věci).

„Za druhé je z mého pohledu podstatné nesplnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecné policii, neboť dané ustanovení je nutno vykládat systematicky ve vzájemné souvislosti s vyhláškou k silničnímu zákonu, která definuje dopravní značku IP 31A. Pokud tedy zákonodárce na jedné straně tvrdí, že obecní policie musí o radaru informovat, a na straně druhé definuje způsob, kterým je možno takové informování provést, pak je zřejmé, že právě tímto způsobem měla být veřejnost informována.

Nelze dovodit, kde měření proběhlo, které v obci jsou úseky zastavěné a nezastavěné. Přitom ty nezastavěné nejsou obcí ve smyslu silničního zákona. K tomu zároveň předkládá k provedení důkazů dvě obrazové přílohy, z nichž dovozuje, že na obrázku č. 2 není část, která je vyznačena červeně, obcí. A na obrázku č. 1 je červeně vyznačen úsek obce, který je vymezen dopravními značkami číslo 12a, 12b“.

16. Návrhům k provedení těchto důkazů krajský soud vyhověl a následně je hned provedl. A žalobce pokračoval s tím, že dle výroku rozhodnutí žalobce jel průměrnou rychlostí 61 km v hodině v celém úseku obce, od začátku do konce. Nicméně tato skutečnost prokázána nebyla. Z podkladů vyplývá, že jel rychlostí 61 km za hod. pouze v úseku 0,5 km, tedy v polovině obce. Přesto byl potrestán za dvojnásobnou délku. Správní orgán prý nezohlednil ani § 125e odst. 2 silničního zákona, když jej neuvedl ani ve výroku, ani v odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán prý vůbec nezvažil závažnost správního deliktu, způsob spáchání, jeho následky a okolnosti. V této souvislosti odkazoval zástupce žalobce zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 182/2016. Uvedené přitom považuje za zásadní i přesto, že byla žalobci uložena sankce na spodní hranici. Je tomu tak proto, že bude-li v budoucnu správní orgán v jiné právní věci rozhodovat o souhrnném trestu, pak je pro žalobce zásadní, aby tento měl k dispozici výsledky úvahy o kritériích dle § 125e odst. 2 silničního zákona, neboť tyto budou hovořit ve prospěch nižší souhrnné sankce pro žalobce.
17. Zástupce žalobce dále namítal, že odvolací správní orgán nevypořádal jeho 4 odvolací námítky.. Ke zdůraznění závažnosti tohoto pochybení odkazoval zástupce žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je vadou řízení nevypořádání námitek i za situace, kdy by nebyly důvodné. Opomenutí odvolacích námitek žalovaným je proto podle žalobce důvodem pro zrušení rozhodnutí.
18. Krajský soud při jednání mimo jiné konstatoval, že si k první žalobní námitce opatřil dotazem krátkou cestou u správního orgánu vyjádření k tomu, kolik v inkriminované době vlastně u něho bylo k řešení správních věcí souvisejících se žalobcem. K tomu zaslal správní orgán krajskému soudu dvě sdělení, v nichž uvedl skutečnosti, které byly při jednání přetčeny, a zástupce žalobce se měl možnost k nim vyjádřit. Jde o zprávy ze dne 6. 6. 2019, které se zakládají do soudního spisu.
19. K dotazu krajského soudu, zda budou ze strany žaloby nějaké návrhy na provedení důkazů, zástupce žalobce uvedl, že nikoliv, že to, o co v žalobě šlo, bylo již prokázáno důkazem shora uvedeným – soudu předloženými mapovými podklady. Netrval proto na provedení důkazů stanoviskem ministerstva vnitra a dalšími podklady, jak jsou krajským soudem běžně prováděny v případech, kdy se žalobce (jeho zástupce) neúčastní

projednání žaloby, ani výsledkem obsluhy rychloměru a dalších návrhů obsažených v žalobě.

20. Vzhledem k tomu, že ze strany žalobce nebyly žádné návrhy na provádění dokazování, bylo přistoupeno k závěrečným návrhům. Zástupce žalobce navrhoval v souladu se žalobním petitem, aby bylo žalované rozhodnutí zrušeno, a to zejména z důvodů při jednání zdůrazněných, zejména proto, že nebylo vedeno společné řízení, ač správní orgán věděl i o jiném jednání žalobce v okamžiku, kdy zahajoval správní řízení v dané věci. Dále proto, že správní orgán vůbec nezohlednil zákonná kritéria při ukládání sankce, jakož i z toho důvodu, že se správní orgán nevypořádal s odvolacími námitkami. Závěrem jednání zástupce žalobce uvedl, že zrušuje zmocnění udělené advokátovi Mgr. V. a žádá, aby rozsudek ve věci byl doručen do datové schránky žalobce.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

a) Skutková zjištění

21. Správní orgán I. stupně obdržel dne 14. 6. 2016 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem „Oznámení o přestupku v dopravě (Automatizované měření)“ spáchaného neznámým pachatelem, když ten dne 12. 5. 2016, ve 22:38:41 hodin, jako řidič motorového vozidla reg. zn. x, překročil v obci Choustníkovo Hradiště, ve směru na obec Jaroměř, na silnici I. třídy č. 37, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 61 km/h.
22. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 8. 7. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 silničního zákona. Ta byla žalobci doručena dne 11. 7. 2016. Na to se správnímu orgánu ozval M. D. s tím, že má předmětné vozidlo v nájmu, že jeho pronajímatelem je Autokomplex Menčík a.s. a že je řídil E. G., narozen ..., trvale bytem E. K. 8, B., Š., (jezdec Formule 1), s doručovací adresou v České republice V. 34, P. 3. Podáním ze dne 18. 7. 2016 byla jmenovanému zaslána výzva k podání vysvětlení na doručovací adresu v České republice V. 34, P. 3. Doručenka se vrátila správnímu orgánu zpět s tím, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, zásilka byla k vyzvednutí dne 20. 7. 2016 připravena, a protože si ji adresát nevyzvedl, tak že mu byla vložena do schránky. Zároveň byl E. G. obeslán i na adresu do Š. Jmenovaný se správnímu orgánu ozval dne 5. 8. 2016, když mu sdělil, že dne 14. 6. 2016 „opravdu vozidlo řídil a tím se tedy údajně dopustil i přestupku překročení rychlosti.“ Zároveň dodal, že se k věci nebude dále vyjadřovat bez svého právního zástupce.
23. Podáním ze dne 29. 8. 2016 požádal správní orgán o prověření pobytu E. G. policejní orgán, který mu následně sdělil, že na doručovací adrese V. 34, P. 3, je poštovní schránka na jeho jméno, a to spolu s dalšími třemi jmény. Nepodařilo se mu zjistit, kdo by jmenovaného znal.
24. Opatřením (usnesením) ze dne 8. 12. 2016 správní orgán zmiňovaný přestupek spáchaný dne 12. 5. 2016 dle § 66 odst. 3 písm. g) tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložil. Dne 19. 12. 2016 rozhodl o správním deliktu v příkazním řízení, proti příkazu ale podal žalobce odpor, a to v zastoupení obchodní společnosti ODVOZ VOZU s.r.o.

25. Dne 15. 2. 2017 pod č. j. MUDK - ODP/14954-2017/zav 23150-2016/zav, vydal správní orgán vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu, a to spolu s vyrozuměním o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V něm byl stanoven termín provádění dokazování mimo ústní jednání na den 6. 3. 2017. Tato písemnost byla doručena zmocněnci žalobce dne 20. 2. 2017, ten však na ni vůbec nereagoval a k provádění důkazů mimo ústní jednání se nedostavil (stejně jako žalobce), aniž by svoji neúčast na něm jakkoliv vysvětlil. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 silničního zákona a byla mu za to uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Prvoinstanční správní rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 20. 3. 2017. Ten proti němu podal dne 4. 4. 2017 nejprve blanketní odvolání, které poté doplnil až dne 15. 5. 2017. Žalovaný pak rozhodl o odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím.

b) Právní závěry

26. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

27. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže

proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

28. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

29. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Společné řízení

30. Byť žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, sám neuvedl jedem jediný případ, jímž by toto tvrzení doložil. Proto učinil krajský soud dotaz u správního orgánu, jaké věci by v kontextu žalobního tvrzení přicházely v úvahu. Na ten správní orgán odpověděl podáními ze dne 6. 6. 2019, jejichž obsah byl při jednání krajského soudu konstatován, že proti žalobci vedl dvě řízení pro spáchání správního deliktu. Jednak v této dané věci pod sp. zn. MUDK-ODP/23150-2016/zav, kde došlo k přestupkovému jednání dne 12. 5. 2016 v obci Choustníkovo Hradiště, přičemž správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 20. 12. 2016 a ve věci rozhodnuto v prvním stupni dne 13. 3. 2017 pod č. j. MUDK-ODP/22752-2017/zav 23150-2016/zav. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2017.
31. Ve druhém řízení, vedeném u správního orgánu pod sp. zn. MUDK-ODP/26255-2016/crn, došlo k přestupkovému jednání dne 3. 6. 2016 v obci Třebihošť – Horní Dehtov, správní řízení bylo zahájeno 10. 4. 2017 a ve věci poprvé rozhodnuto dne 10. 5. 2018. Toto rozhodnutí ale bylo zrušeno Krajským úřadem Královéhradeckého kraje v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018 a věc byla vrácena správnímu orgánu k novému projednání. Další rozhodnutí v této věci vydal správní orgán dne 12. 10. 2018 pod č.j. MUDK-ODP/112660-2018/crn 26255-2016/crn, přičemž o odvolání proti němu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 1. 2019, č.j. KUKHK-38183/DS/2018/Er.
32. Při jednání krajského soudu předložil žalobce na podporu svého tvrzení rozhodnutí správních orgánů zúčastněných na řízení ve věci správního deliktu souvisejícího s přestupkem v obci Třebihošť – Horní Dehtov. Tato potvrzují tvrzení žalovaného, jež je uvedeno výše.
33. Z těchto podkladů krajský soud dovodil, že v přezkoumávané věci došlo k protiprávnímu jednání v obci Choustníkovo Hradiště, správní řízení o něm bylo zahájeno správním orgánem dne 20. 12. 2016 a ve věci jím bylo rozhodnuto dne 13. 3. 2017. Tedy v době, kdy ještě nebylo zahájeno správním orgánem správní řízení o správním deliktu souvisejícím s přestupkem v obci Třebihošť – Horní Dehtov. K tomu došlo až o cca měsíc později dne 10. 4. 2017.
34. Žalobce namítal, že správní orgán krátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení výše uvedené správní delikty spáchané žalobcem, a to dle § 125g odst. 2 silničního zákona. Podle žalobce totiž probíhaly ve stejné době. S tím spojoval násobení pokut a neúměrně vysoké náklady, oproti stavu, kdy by správní orgán spojil všechny delikty do společného řízení. K tomu uvádí krajský soud následující.
35. Ustanovení § 12 odst. 2, věty první, tehdy platného zákona o přestupcích, zakotvuje absorpční zásadu, podle níž přísnější trest pohlcuje mírnější. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že tato absorpční zásada se uplatní nejen u přestupků, ale i v řízení o správních deliktech, přestože by ji v tom kterém případě zákon výslovně nezakotvil. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, publ. pod č. 772/2006 Sb., Nejvyšší správní soud dovodil, že při souběhu více správních deliktů je analogické použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích přípustné, nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Afs 7/2016 – 36, soud potvrdil, že v případech, kdy dochází ke spáchání dvou správních deliktů v souběhu, má být o nich vedeno společné řízení a uložena jedna sankce za užití zásady

absorpční. K obdobným závěrům dospěl též například v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 – 51.

36. V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je však navíc absorpční zásada zákonem výslovně upravena. Dle ustanovení § 125g odst. 2 dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.
37. Jak je však z výše uvedeného zřejmé, u Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem neprobíhala proti žalobci souběžně dvě správní řízení o uložení pokuty za správní delikt dle § 125f silničního zákona. Minula se totiž o cca jeden měsíc, jak rozvedeno výše. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani okolnost, že oba přestupky (potažmo správní delikty) byly spáchány v rozpětí necelého měsíce, když vlastní zahájení správního řízení o správním deliktu je závislé na celé řadě okolností v silničním zákoně upravených. V této souvislosti je třeba poukázat především na ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona, podle něhož obecní úřad obce s rozšířenou pravomocí správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
38. Právě potřeba činit ony „nezbytné kroky“ vede k tomu, že u jednotlivých případů je doba pro ně potřebná předem nevypočitatelná, zvláště když provozovatelé vozidel označují za řidiče vozidel osoby, s nimiž je obtížná nebo vůbec žádná komunikace ze strany správních orgánů. Tak jako v dané věci, kdy těmito řidiči měli být cizinci (jezdec Formule 1 a S. W., trvalým pobytem v R. - pokud jde o druhý ze správních deliktů, přičemž na jejich doručovacích adresách v České republice s nimi nebylo možno navázat faktický kontakt a nikdo je tam ani neznal). Není proto sebemenšího důvodu pro to, aby správní orgán čekal na to, až budou v uvedeném směru či z jiných důvodů došetřeny všechny u něho se nacházející přestupkové případy, aby nepokračoval v řízení s těmi, které má již došetřené. Ostatně v opačném případě by správní orgán porušoval ustanovení správního řádu o lhůtách pro vydání rozhodnutí (viz § 71 správního řádu).
39. Lze tedy shrnout, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro společné řízení ohledně uvedených správních deliktů.

2. Měření rychlosti

40. K této, ale i následujícím námitkám, nelze neuvést následující. Žalobce, respektive jeho zmocněnec, byl v průběhu správního řízení zcela pasivní, když se plně o své vůli nezúčastnil dokazování prováděného mimo ústní jednání a na prvoinstanční správní rozhodnutí reagoval pouze blanketním odvoláním, tedy takovým, z něhož nebylo možno zjistit, v čem žalobce spatřoval jeho rozpor s právními předpisy, jeho nesprávnost či vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Tyto nedostatky odvolání (viz § 82 odst. 2 správního řádu) zmocněnec žalobce neodstranil ani k výzvě správního orgánu ze dne 6. 4.

2017, a proto správní orgán podáním ze dne 24. 4. 2017 předložil toto odvolání žalovanému k rozhodnutí. Teprve dne 15. 5. 2017 vyhotovil zmocněnec žalobce písemnost označenou „*Doplnění odvolání*“, v níž se v podstatě věnoval ústavnosti ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, a to v souvislosti s návrhem Krajského soudu v Ostravě na jeho zrušení podaným u Ústavního soudu. Ostatně sám zmocněnec žalobce pojal tento „*doplněk*“ jako upozornění, jak vyplývá již z jeho úvodní věty: „*Odvolatel si zdejší úřad dovoluje upozornit na to, že Krajský soud v Ostravě podal u Ústavního soudu...*“, aby poté do jeho obsahu skryl pouhé obecně formulované a ničím nedoložené „*výkřiky*“ o tom, že nebylo prokázáno, že by v daném úseku platil rychlostní limit 50 km/h, což mělo být osvědčeno územním plánem provedeným k důkazu, že se nemohl k věci vyjádřit, tedy k podkladům rozhodnutí, neboť prý měl pro to vyhrazen jen určitý čas v kanceláři oprávněné úřední osoby, že mu není zřejmé, jak správní orgán dovodil, odkud snímky pocházejí, navrhoval provedení svědeckého výslechu odpovědného strážníka k otázkám spojeným s měřením automatickým měřícím zařízením atd., a dlužno konstatovat, že to jsou stále dokola roky se opakující námitky, které již byly nesčetněkrát vysvětleny krajským soudem zástupcům klientů Motoristické vzájemné pojišťovny družstva, konkrétně advokátům Mgr. J. T., jakož i v dané věci advokátovi Mgr. V. V.. Přesto se tyto námitky neustále v žalobách opakují do té míry, že lze tento stav označit za zneužití práva.

41. K žalobě pak třeba uvést, že žalobcem zmiňované ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii stanoví, že *„Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“* Této povinnosti bylo učiněno zadost, a to zveřejněním této skutečnosti na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem www.mudk.cz. Právě na nich je samostatný blok nazvaný „*Úsekové měření rychlosti*“, v němž jsou dostupné všechny potřebné informace k této formě měření, včetně umístění jednotlivých automatů. Tento způsob publikace považuje krajský soud za nejvhodnější, nehledě na to, že pokud žalobce v bodu 7 žaloby zmiňoval dopravní značky označující začátek a konec měření rychlosti jízdy obecní policií, dlužno konstatovat, že tyto značky jsou pro úsekové měření rychlosti, jako tomu bylo v daném případě, nepoužitelné. Krom toho třeba poznamenat, že vyhláška č. 30/2001 Sb., které se žalobce dovolával v souvislosti s těmito značkami, byla zrušena vyhláškou č. 294/2015 Sb. ke dni 1. 1. 2016. Přestupek byl spáchán dne 12. 5. 2016.
42. Krajský soud nemá rovněž žádných pochyb o tom, že měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, jak jednoznačně plyne z vyjádření Policie České republiky, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015 a návrhu úseku pozemní komunikace v obci Choustníkovo Hradiště vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie v obci (viz č.l. 43 a 44 správního spisu). Měření samotné tak bylo prováděno v součinnosti s Policií ČR a oprávněným subjektem, jak je zřejmé z oznámení o přestupku vyhotoveného Městskou policií Dvůr Králové nad Labem. Uvedené skutečnosti jsou zřejmé též z veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště dne 12. 6. 2013, když podle § 79a silničního zákona je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel (viz č.l. 40 správního spisu) v obci Choustníkovo Hradiště. Žádná participace soukromého subjektu na měření rychlosti zjištěna nebyla a nejedná se tak v případě pořízené fotodokumentace o důkazní prostředek získaný nezákonným způsobem.

43. Pokud žalobce namítal, že správní orgán dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona (dále jen „automat“), že se jedná o otázku zásadní, neboť jde o jednu z podmínek odpovědnosti za správní delikt dle § 125f téhož zákona, byl krajský soud při projednání žaloby připraven provést v tomto směru důkazy, tak jako to dělá běžně v ostatních věcech tohoto typu.
44. To provádí dokazování stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, k pojmu automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, a dále tuto skutečnost prokazuje ověřovacím listem Českého metrologického institutu, příslušnou veřejnoprávní smlouvou, rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje o souhlasu s uzavřením veřejnoprávní smlouvy, vyjádřením Policie České republiky, příslušného územního odboru k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření a návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o., včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12. Při jednání dne 7. 6. 2019 měl tyto důkazní prostředky krajský soud připraveny, nicméně procesem dokazování neprošly, neboť to považoval zástupce žalobce za nadbytečné. To, o co v žalobě šlo, totiž bylo podle něho již prokázáno v průběhu soudního jednání, a to předloženými mapovými podklady, jimiž byl zároveň proveden důkaz. Z uvedeného proto nebylo možno dovodit nic jiného, než že na zodpovězení vpředu uvedených otázek již žaloba nebazíruje. Dlužno však dodat, že krajský soud ve shodě se správními orgány plně zastává názor, že k měření rychlosti vozidla došlo automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.

3. Vady výroku

45. Byť by se dalo z názvu této námítky dovozovat, že jde o nějakou procesně právní vadu, žalobce má na mysli vadu věcnou, spojenou s jeho nesprávnou představou, že rychlost vozidla byla měřena od značky stanovící začátek obce až po značku stanovící konec obce. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu se ale nic takového neuvádí. Podle něho došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci v úseku platnosti těchto značek, avšak v úseku menším - dílčím, než který vymezuje žalobce uvedenými dopravními značkami. Tato skutečnost je zřejmá z pořízené fotodokumentace (viz č. 1. 4 správního spisu), podle které je měřený úsek dlouhý 475,2 m a odvoditelná je právě i ze zástupcem žalobce předložené obrazové přílohy (viz č. 1. 39 soudního spisu).
46. Žalobce se proto mýlí, pokud pochopil výrok prvoinstančního správního rozhodnutí tak, že řidič jeho vozidla jel celou obcí Choustníkovo Hradiště rychlostí 61 km/hod. Touto rychlostí jel pouze v měřeném úseku. Jinými slovy, žalobce se snaží nekorektním způsobem překroutit skutečný význam napadeného výroku rozhodnutí. Žalobce se rovněž mýlí, pokud odvíjí své úvahy od pojmu zastavěné území obce, které je třeba prokazovat územním plánem.
47. Krajský soud v této souvislosti s danou problematikou předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-13, v němž se ztotožnil a poukázal na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, dle něž *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na*

pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymezována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastníci silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymezující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“

48. S uvedenými právními závěry se plně ztotožňuje i zdejší soud a dodává v návaznosti na ně následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 12. 5. 2016 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, k němuž došlo překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně jak 20 km.h⁻¹. **Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území.** Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
49. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace např. stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, proto i provádění důkazu územním plánem v tomto směru je zcela nepotřebné.
50. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37, v obci Choustníkovo Hradiště, směr Jaroměř, mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace a dalších listin – podkladů nacházejících se ve správním spisu - z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015 k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel.
51. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznsl. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé jejich délce platil rychlostní limit 50 km/h, není ani v žalobě podložena jediným relevantním důkazem. Mapový

podklad, který přiložil k žalobě, takovým důkazem není, neboť žalobcovo tvrzení nikterak neprokazuje (viz výše).

52. Uvádí-li pak žalobce, že řidič jeho vozidla jel konstantně rychlostí 61 km/hod., třeba k tomu poznamenat, že zcela opomíjí právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To samozřejmě nevylučuje, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). Nic to však nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
53. Pokud jde o žalobní body 23 až 25, krajský soud uvádí, že podle § 68 odst. 2 správního řádu. se „*Ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*“
54. Krajský soud žalobcem namítaný názor, že je výrok rozhodnutí v rozporu s uvedeným ustanovením, nesdílí. Ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí je označen pachatel (žalobce) daného správního deliktu, je v něm specifikován protiprávní skutek, jehož se žalobce dopustil, ten je podrázen pod příslušná ustanovení silničního zákona, který byl porušen a je v něm uvedeno i zákonné ustanovení, podle něhož byla žalobci uložena pokuta. Ve výrokové části rozhodnutí je tak obsažena otázka, která byla předmětem rozhodování, jakož i příslušná ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno. Krajský soud tak má výrok rozhodnutí za dostatečně určitý, jasný a srozumitelný. Pokud v něm žalobce zmiňoval absenci § 125e odst. 2 silničního zákona, dlužno poznamenat, že žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné míře, takže jakékoliv úvahy v tomto směru byly bezpředmětné, stejně jsou žalobcem postrádané úvahy o výši pokuty. Krátce řečeno, méně to již nešlo. Nevýznamná pro rozhodnutí ve věci je též námitka uvedená v bodu č. 23 žaloby. Žalobce samozřejmě ví, že k žádné dopravní nehodě v souvislosti s daným správním deliktem nedošlo a že by měl správní orgán uvádět tuto skutečnost do výroku rozhodnutí, to si krajský soud nemyslí. Jde o otázku spadající do celkového posouzení věci, pro které je místo v odůvodnění rozhodnutí. Jinak by se stával výrok rozhodnutí nepřehledným.
55. Žalobce dále namítal, že mu bylo ve výroku rozhodnutí uloženo zaplatit pokutu a náklady řízení na bankovní účet správního orgánu nebo v hotovosti na jeho pokladně, nikoliv poštovní poukázkou. K tomu třeba předně uvést, že se tato okolnost vlastního protiprávního jednání žalobce vůbec nedotýká. Že jde víceméně o informaci pro žalobce, byť uvedenou ve výroku rozhodnutí, o tom, jakým způsobem může pokutu zaplatit. Pokud by však žádná z těchto možností žalobci nevyhovovala, nic mu samozřejmě nebránilo v tom, aby takto učinil. Mohl „*tento problém*“ i konzultovat se správním orgánem, jak tedy má uloženou pokutu uhradit. Na zákonnost napadeného rozhodnutí ale tato námitka vliv neměla.

56. Rovněž tento žalobní bod lze uzavřít s tím, že o nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí se nejedná.

4. Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

57. V této části žaloby žalobce opakuje jen jinými slovy námitky, které již v žalobě uvedl a na které bylo krajským soudem reagováno výše. Vzhledem k tomu a jejich obecnosti a neodůvodněnosti proto k nim není již co dodat.

5. Použité právní předpisy

58. Tato žalobní námitka byla vznesena ve zcela obecné rovině. Byť totiž žalobce poukazuje na nějakou novější právní úpravu, žádnou takovou nezmiňuje a krajský tudíž neví, co má žalobce vůbec na mysli. Rozhodně lze však vyloučit postup podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, když jde o deliktní jednání ze dne 12. 5. 2016, o němž rozhodl žalovaný dne 26. 6. 2017, přičemž vpředu uvedený zákon nabyl účinnost až dne 1. 7. 2017.
59. Žalobce v podstatě naznačuje, že v době od spáchání správního deliktu do vydání rozhodnutí ve věci došlo k novelizaci příslušných právních předpisů, na základě nichž bylo rozhodováno a soude, hledej! Na žádnou z novel však neodkázal a ani neuvedl, v čem by měla být jím myšlená nová právní úprava pro něho příznivější. A neví to samozřejmě ani krajský soud, když z obsahu žalobní námítky nelze seznat, co konkrétně má žalobce na mysli.
60. Pokud však jde o ustanovení, dle něhož byla žalobci uložena konkrétní výše pokuty, odkázal správní orgán na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, které bylo účinné jak v době spáchání daného přestupku, tak v době vydání obou rozhodnutí orgánů veřejné správy. Tedy možná výše pokuty byla vždy stejná, a to v rozsahu od 1500,-Kč do 2500,-Kč. Celá polemika o právní úpravě výhodnější pro žalobce je tak zcela nedůvodná. K žádnému porušení práv žalobce v tomto směru tedy ani teoreticky dojít nemohlo, nehledě na to, že žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné výši.

6. Odvolací námitky

61. Žalobce v doplněném odvolání předně upozorňoval na podaný návrh u Ústavního soudu na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona a s ohledem na to navrhoval přerušení odvolacího řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Protože šlo o řízení zahájené z úřední povinnosti, žalovaný mohl žádosti o přerušení odvolacího řízení vyhovět, pokud by pro to shledal důležité důvody. Ve správním spisu není listina, ze které by bylo možno zjistit, jak žalovaný s uvedenou žádostí naložil, zřejmě ji měl za vyřízenou spolu s vydáním rozhodnutí o odvolání, jehož vydání následovalo v rychlém sledu po podání uvedené žádosti. Nebylo tedy zřejmě vydáno samostatné usnesení, jímž by bylo o této žádosti rozhodnuto, nicméně ani tato skutečnost by vliv na zákonnost rozhodnutí neměla. V žádném případě však neměl žalobce na přerušení řízení nárok, jak mylně uvádí s odkazem na § 64 odst. 2 správního řádu. Stále šlo o řízení vedené z úřední povinnosti, když řízení před prvoinstančním správním orgánem a před odvolacím orgánem tvoří jeden celek. Navíc, jak se ukázalo později, Ústavní soud uvedenému návrhu nevyhověl. Pokud pak žalobce postrádal v žalovaném rozhodnutí odůvodnění toho, jak se žalovaný vypořádal s tvrzenou neústavností § 10 odst. 3 silničního zákona, třeba snad jen poznamenat, že se to ani nedalo očekávat. Správní orgány jsou při své činnosti vázány

platnými zákony a nemohou se proto proti nim při svém rozhodování vymezovat. A proti rozhodnutím rakouských či německých soudů již vůbec ne.

62. Neodůvodněné jsou rovněž námitky uvedené pod body 37 až 41 žaloby. V řízení byla prokázána součinnost obecní policie a Policie České republiky, a to jak v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu (viz obsah správního spisu a odůvodnění jeho rozhodnutí na straně šesté uprostřed až první polovina následující strany sedmé), tak i v rozhodnutí žalovaného (viz jeho strana jedenáctá dole a dále). Této otázce se věnoval i krajský soud (viz výše), a na základě výsledků své přezkumné činnosti konstatuje, že se správní orgány vypořádaly i s touto otázkou zákonným způsobem. Proto na jejich závěry v dalším odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž.
63. Stejně tak se krajský soud vyslovil výše již i k námitce ohledně použitého automatizovaného měřicího zařízení (automatizovaného technického prostředku), a to s tím, že měření tímto prostředkem provedeno bylo. Ostatně zástupce žalobce při jednání soudu už vůbec netrval na tom, aby v tomto směru to, co je zúčastněným policistům, strážníkům a úředním osobám správních orgánů, kteří pracují s touto problematikou, naprosto jasné, a co krajský soud opakovaně vysvětloval ve svých rozsudcích v obdobných případech zástupcům klientů Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva (konkrétně Mgr. J. Topolovi a Mgr. V. Voříškovi), bylo znovu dokazováno.
64. K námitkám v tomto žalobním bodu pak třeba dodat, jak již bylo rozvedeno výše pod bodem 2, že ono „Doplnění odvolání“ svědčí o nekorektnosti zástupců zastupujících klienty Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva. Co jiného říká o tom, je-li podáno blanketní odvolání, jeho nedostatky nejsou odstraněny ve lhůtě k tomu správním orgánem stanovené a když k jeho doplnění po delší době dojde, tak formou, jejímž nepochybným cílem je vyvolat u adresáta pochybení (viz v textu tvářícího se navenek upozornění ukryté odvolací námitky).
65. Takovýto postup lze bez jakýchkoliv pochybností označit v souladu s např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32, za procesní pasti (viz dále citace z uvedeného rozsudku):

„11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž příměreně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné

považovat za přítěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“

66. Vzdor tomu má krajský soud za to, že se žalovaný s odvolacími námitkami vypořádal odpovídajícím způsobem. Byl soustředěn pro rozhodnutí ve věci dostatečný spisový materiál, z napadených správních rozhodnutí jednoznačně plyne, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo provedeno v obci, kde platil rychlostní limit 50 km/hod., fotodokumentace pochází z měřiče rychlosti umístěného v obci Choustníkovo Hradiště, když jeho výrobní číslo, zaznamenané automaticky na fotodokumentaci, odpovídá tomu, které je uvedeno v jeho ověřovacím listu a který byl ověřován právě v Choustníkově Hradišti. Měření bylo provedeno rovněž v souladu s § 79a silničního zákona, jak rozebráno i výše.

67. Pokud žalobce namítal, že jej správní orgán zkrátil na jeho procesních právech, když jej poučil o tom, že se může k podkladům rozhodnutí vyjádřit pouze při dokazování mimo ústní jednání v kanceláři oprávněné úřední osoby, tak ani tuto námitku neshledal krajský soud oprávněnou. Žalobce ji nepochybně spojoval s písemností správního orgánu ze dne 15. 2. 2017, č. j. MUDK-ODP/14954-2017/zav 23150-2016/zav. V ní totiž správní orgán uvedl, že žalobce má právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí toliko do 5 pracovních dnů ode dne provedení dokazování mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 13. 3. 2017. Dále se v uvedeném podání uvádí následující:

„S sebou vezměte občanský (nebo jiný jej nahrazující) průkaz. Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí.

Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách:

Pondělí – 08:00 do 17:00 hod.

Úterý – 08:00 do 11:30 hod.

Středa – 08:00 do 17:00 hod.

Čtvrtek – 08:00 do 11:30 hod.

Pátek – 08:00 do 11:30 hod.

Doporučuji před návštěvou správního orgánu upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si dohodnout i jiný čas.“

68. Tímto tedy měl správní orgán omezit právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když mu podle jeho výkladu sdělil, že toto právo může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, konkrétně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě.

69. K uvedenému krajský soud předně poznamenává, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu zmíněnou zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 13. 03. 2017 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (13. 3. 2017).
70. Krajský soud dále podotýká, že se žalobce mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 15. 2. 2017. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí, nelze považovat za omezení práv žalobce, ba naopak.
71. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil. Jakékoliv jeho konstrukce o nedostatečném vymezení a rozsahu úředních hodin a o důvodech nemožnosti z jeho strany dostavit se ve vymezeném čase ke správnímu orgánu jsou tak zcela bez relevance. Dlužno dodat, že ve správním řízení ustanovený zmocněnec žalobce je zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, proto mu tento postup měl být znám.

7. Protiústavnost

72. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
73. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
74. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem

vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

75. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho právního zástupce.
76. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním daného případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
77. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ještě třeba dodat, že jejich výběr a interpretace byla účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí a jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlivé.
78. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. (viz výrok I. tohoto rozsudku).

VI. Náklady řízení

79. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. června 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce